

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o. s., občanské sdružení**, se sídlem Ve Svahu 1, 147 00 Praha 4, zastoupený JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, 110 00 Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2009, č. j. S-MHMP 310828/2008/OST/Fr, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ING Green Fox s. r. o.**, se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 78 Praha 4, zastoupená Mgr. Martinem Mládkem, advokátem se sídlem Koněvova 130, 130 00 Praha – Žižkov, adresa pro doručování: Squire, Sanders & Dempsey v. o. s., advokátní kancelář, Václavské náměstí 57, 110 00 Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2012, č. j. 10 A 81/2010 – 114, o návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.
- II. Osobě zúčastněné na řízení **se ukládá** zaplatit České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 4 ze dne 6. 6. 2006 byla k návrhu osoby zúčastněné na řízení (tehdy podnikající pod firmou HTP Pankrác s. r. o.) výrokem I. povolena výjimka z odstupových vzdáleností dle § 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, pro umístění stavby „Administrativní budova Na Strži“ na pozemcích v prostoru vymezeném ulicemi Na Strži, Pacovská, Jankovská a Neveklovská v Praze 4 a zároveň výrokem II. byla tato stavba na pozemcích vymezených uvedenými ulicemi umístěna. Odvolání proti tomuto

rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 12. 2009, č. j. S-MHMP 310828/2008/OST/Fr. Městský soud v Praze na základě žaloby žalobce toto rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 24. 5. 2012, č. j. 10 A 81/2010 – 114, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Proti rozsudku městského soudu podala osoba zúčastněná na řízení kasační stížnost a současně navrhla, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Nejvyšší správní soud osobu zúčastněnou na řízení usnesením ze dne 15. 10. 2012, č. j. 1 As 151/2012 - 28, vyzval, aby svůj návrh odůvodnila a doložila naplnění zákonných podmínek ve lhůtě pěti dnů. Osoba zúčastněná na řízení výzvě vyhověla a uvedla, že územní rozhodnutí na předmětnou stavbu je v důsledku rozsudku městského soudu nepravomocné, a chybí tak podstatný podklad pro vydání stavebního povolení. Řízení o vydání stavebního povolení dosud probíhá, avšak stavební úřad má nyní podklad pro jeho zastavení z důvodu chybějícího pravomocného územního rozhodnutí. Pokud z tohoto důvodu stavební úřad řízení zastaví, ale následně bude Nejvyšším správním soudem kasační stížnosti vyhověno, neobnoví se zcela současná pozice osoby zúčastněné na řízení ve stavebním řízení, ba podstatně se zhorší. Stavební řízení totiž automaticky neobživne, a osoba zúčastněná na řízení by tak musela o vydání stavebního povolení žádat znovu. Od data právní moci územního rozhodnutí uplynula vinou délky trvání řízení před Městským soudem v Praze doba přesahující dva roky. Na základě územního rozhodnutí tudíž již nelze podat žádost o vydání stavebního povolení [§ 93 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územní plánování a stavebním řádu (stavební zákon)]. Otázka využití mimořádných opravných prostředků v této věci je dle mínění osoby zúčastněné na řízení spekulativní, nejistá a spojená s nemalými dodatečnými náklady. Újma osoby zúčastněné na řízení tak má spočívat v nevratné ztrátě možnosti vydání stavebního povolení a ztrátě možnosti pokračovat v realizaci záměru. Hrozba zastavení stavebního řízení je přitom reálná, což osoba zúčastněná na řízení dokládá usnesením Úřadu městské části Praha 4 o zastavení řízení a odvoláním proti němu. Podle osoby zúčastněné na řízení nemůže být přiznáním odkladného účinku způsobena žádná újma jiným osobám; naopak zastavení stavebního řízení by znamenal pro osobu zúčastněnou na řízení nepoměrně větší újmu, než jaká může jiným osobám jeho přiznáním vzniknout. Osoba zúčastněná na řízení si rovněž není vědoma žádné skutečnosti, v důsledku které by přiznání odkladného účinku mohlo být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[3] Žalobce ani žalovaný se v poskytnuté lhůtě k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřili.

[4] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze v něm předjímat rozhodnutí o věci samé (srov.

např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publikované pod č. 1072/2007 Sb. NSS, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 1506/11, přístupné na <http://nalus.usoud.cz>). Účelem institutu odkladného účinku je totiž (podobně, jako je tomu u předběžného opatření) dočasně vymezit právní postavení účastníků řízení. Účastník, který o přiznání odkladného účinku žádá, přitom musí doložit, že následky pravomocného rozhodnutí orgánu veřejné moci by pro něj byly neblahé: pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci (ať už se jedná o rozhodnutí správního orgánu, nebo soudu) jsou totiž nadána presumpcí správnosti, a nic by tedy zpravidla nemělo stát v cestě jejich výkonu či faktickému naplňování.

[6] Z presumované správnosti rozhodnutí orgánů veřejné moci pak rovněž logicky plyne to, že při rozhodování o odkladném účinku soud ani v nejmenším nezvažuje důvodnost či nedůvodnost účastnických námitek ve věci samé, a nepředjímá tak, jak naloží s hlavním návrhem na zrušení rozhodnutí. Takové zvažování by bylo předčasné a také zbytečné: tvrzená újma totiž musí účastníku vznikat – nebo hrozit bezprostředním vznikem – bez ohledu na to, zda soud později jeho hlavnímu návrhu vyhoví či nevyhoví. Jinými slovy, není na místě argumentovat v žádosti o přiznání odkladného účinku tím, co by se mohlo stát, kdyby soud rozhodl o hlavním návrhu právě jedním způsobem; takové tvrzení je hypotetické. Nepoměrně větší újma naproti tomu není pouhou hypotézou: musí být zřejmé, že pokud by nebyl žalobě či kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, zcela jistě nastane, ať už soud následně rozhodne tak či onak.

[7] Osoba zúčastněná na řízení však staví existenci nepoměrně větší újmy jednak na hypotéze, že Nejvyšší správní soud vyhoví její kasační stížnosti, jednak na předpokladu, že stavební úřad v mezidobí zastaví stavební řízení z důvodu chybějícího pravomocného územního rozhodnutí. Pokud by však soud nebo stavební úřad tímto předvídaným způsobem nerozhodly, újma by nevznikla. O takové újmě ovšem nelze hovořit jako o reálné nebo reálně hrozící. Kromě toho Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s tvrzením, že by zastavení stavebního řízení bylo přímým důsledkem napadeného rozsudku městského soudu. Předně pokud jde o vzpomínanou dobu platnosti územního rozhodnutí, soud připomíná, že dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na žádost prodloužit (§ 93 odst. 3 stavebního zákona): osobě zúčastněné na řízení v průběhu řízení před městským soudem nic nebránilo, aby takovou žádost podala. Nejvyšší správní soud připomíná, že po celou dobu řízení před městským soudem bylo územní rozhodnutí pravomocné, neboť žalobě nebyl přiznán odkladný účinek. Navíc z předloženého usnesení o zastavení stavebního řízení a z odvolání osoby zúčastněné na řízení proti němu je zřejmé, že řízení bylo zastaveno z důvodu opakovaného nepředložení podkladů osobou zúčastněnou na řízení, nikoliv z důvodu absence pravomocného územního rozhodnutí nebo pro uplynutí doby platnosti tohoto rozhodnutí. Případná hrozba zastavení stavebního řízení je tak způsobena výlučně jednáním osoby zúčastněné na řízení a není důsledkem postupu či rozhodnutí městského soudu.

[8] Konečně, i kdyby zde bylo možno hovořit o nějaké újmě osoby zúčastněné na řízení, nebyla by to újma nepoměrně větší, jak předpokládá soudní řád správní. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, osoba zúčastněná na řízení by mohla dále směřovat k realizaci příslušné stavby, resp. ji případně celou realizovat (podařilo-li by se jí stavebnímu úřadu doložit potřebné podklady). Takový krok je ovšem

obtížně navratitelný zpět a bude mít nevratné dopady do práv dalších osob včetně žalobce v této věci. Na druhou stranu vah staví osoba zúčastněná na řízení pouze újmu v podobě možných procesních obtíží eventuálně ústících do zastavení stavebního řízení. I když je nepochybné, že osobě zúčastněné na řízení mohou v takovém případě vznikat dodatečné náklady, tyto zjevně nemohou převážít nevratnou realizaci stavby.

[9] Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by následky rozsudku městského soudu přivodily osobě zúčastněné na řízení nepoměrně větší újmu, než jaká by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout jiným osobám, a návrh na přiznání odkladného účinku zamítl.

[10] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku ve výši 1.000 Kč. Poplatková povinnost za návrh na vydání odkladného účinku vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek [§ 4 odst. 1 písm. h) citovaného zákona *per analogiam*, srov. k tomu detailně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012 – 32]. Proto soud ve výroku II. tohoto usnesení uložil osobě zúčastněné na řízení povinnost zaplatit soudní poplatek za podání uvedeného návrhu. Ke splnění této povinnosti stanovil soud osobě zúčastněné na řízení lhůtu v délce tří dnů od právní moci tohoto usnesení v souladu s § 7 odst. 1 věta druhá zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu